

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudce Tomáše Langáška a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobkyně: **AVIM PRAHA s.r.o.**, sídlem Sokolovská 352/23, Praha 8, zastoupené JUDr. Petrem Folprechtem, advokátem, sídlem Nádražní 343/23, Praha 5, proti žalovaným: **1) Český úřad zeměměřický a katastrální**, sídlem Pod Sídlištěm 1800/9, Praha 8, **2) Zeměměřický a katastrální inspektorát v Praze**, sídlem Pod Sídlištěm 1800/9, Praha 8, **3) Katastrální úřad pro Hl. m. Prahu**, sídlem Pod Sídlištěm 1800/9, Praha 8, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: **I) FORTE s. r. o.**, sídlem U Papírny 9/614, Praha 7, zastoupené JUDr. Petrem Voříškem, Ph.D., LL.M., advokátem, sídlem Přístavní 321/14, Praha 7, a **II) „HABEAS CORPUS“**, spolek, sídlem Ocelkova 643/20, Praha 9, adresa pro doručování P.O.BOX č. 21, Praha 98, zastoupeného JUDr. Petrem Folprechtem, advokátem, sídlem Nádražní 343/23, Praha 5, na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, o kasační stížnosti žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení II) proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2023, č. j. 5 A 91/2020-76,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení II) **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně a osoba zúčastněná na řízení II) **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaným **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení I) **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze se žalobkyně domáhala vyslovení nicotnosti a nezákonnosti vyrozumění o provedeném vkladu do katastru nemovitostí ve věci sp. zn. V-5484/2020-101 vyhotoveného dne 18. 5. 2020 Katastrálním úřadem pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha (dále jako „vyrozumění“). Současně se domáhala zrušení vyrozumění a uložení povinnosti žalovaným do tří dnů od právní moci rozsudku zapsat do katastru nemovitostí na LV 249 pro k. ú. Karlín věcné břemeno užívání.

[2] Městský soud žalobu shora označeným usnesením odmítl. Žalobkyně svými žalobními tvrzeními napadala vyrozumění samotné i řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž ponechala na soudu, aby určil, které z napadených jednání lze považovat za rozhodnutí a které za zásah. Dle městského soudu vyrozumění nenaplnuje požadavky kladené na individuální správní akt ve formální ani materiální rovině a nelze je považovat ani za samostatně žalovatelný zásah ve smyslu § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), neboť se nijak nedotýká veřejných subjektivních práv žalobkyně. Žalovaný 3) ji pouze informoval o vydání rozhodnutí o provedení vkladu. Co se týče nezákonnosti vkladového řízení, městský soud upozornil na účel žaloby proti nezákonnému zásahu, kterým není přezkum procesního postupu správního orgánu ve správním řízení. V posuzované věci žalobkyně napadá postup v řízení, v němž žalovaný 3) ve věci meritorně rozhodl, ačkoli řízení bylo přerušeno a aniž by bylo vydáno rozhodnutí o pokračování v řízení. Ani v tomto případě tedy z povahy věci nemůže jít o zásah, neboť zvolený procesní postup je neoddelitelnou součástí zákonnosti rozhodnutí ve věci samé, které podléhá pravomoci soudu v „civilním“ řízení. Na okraj městský soud v otázce ústavnosti § 18 odst. 4 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon), odkázal na judikaturu Ústavního soudu.

II. Kasační stížnost a řízení o ní

[3] Žalobkyně [stěžovatelka a)] a osoba zúčastněná na řízení II) [stěžovatelka b)]; společně jako „stěžovatelky“] podaly proti usnesení městského soudu kasační stížnost.

[4] Za nezákonný zásah označují postup žalovaného 3), který po vydání usnesení o přerušení řízení ze dne 5. 3. 2020 vydal vyrozumění, aniž by mu předcházela jakákoli dohledatelná dokumentace či řízení. Za sporné stěžovatelky mají, zda je vyrozumění rozhodnutím, nicméně na jeho základě došlo k provedení nezákonného vkladu, respektive výmazu práva stěžovatelky a), a účinky rozhodnutí jsou s ním proto spojeny. Ve věci tedy jde o nezákonný zásah a nezákonný akt, přičemž žalovaní odmítají provést nápravu.

[5] Stěžovatelky nesouhlasí s postupem městského soudu, který stěžovatelku a) nevyzval k doplnění žaloby, řádně nereagoval na její podání ze dne 12. 12. 2021 a nenařídil veřejné projednání věci. V důsledku toho došlo k umožnění nezákonného zásahu do vlastnictví stěžovatelky a) a původního vlastníka nemovitosti pana V.

[6] Napadené rozhodnutí je dle stěžovatelek nepřezkoumatelné, neboť městský soud nijak nereagoval na podání stěžovatelky a) ze dne 12. 12. 2021, kde uvedla důležité skutečnosti. Rovněž nijak nereagoval na žalobní důvody, ve kterých stěžovatelka a) mimo

pokračování

jiné namítala konkrétní podvody žalovaných páchané na stěžovatele a) týkající se poškozování její majetkové sféry a porušování evropského práva.

[7] Městský soud navíc v řízení porušil právo stěžovatelek na řádný proces, neboť je nevyzval, aby se vyjádřili k osobám soudců, přestože ve věci původně vystupovala jiná předsedkyně, než která následně předsedala rozhodujícímu senátu. Nadto rozhodoval v neveřejném zasedání a osoboval si právo domýšlet nemožnost stěžovatelky a) vnést do řízení něco nového.

[8] Výklad § 18 odst. 4 katastrálního zákona provedený městským soudem stěžovatelky považují za rozporný s ústavním pořádkem a navrhuji zrušení § 18 odst. 4 katastrálního zákona, neboť nechrání skutečného vlastníka, v tomto případě stěžovatelku a) a pana V., jehož práva převzala stěžovatelka b). Dále navrhuji zrušení § 106 odst. 2 s. ř. s., neboť lhůta 14 dnů neumožňuje zpracovat kvalitní kasační stížnost.

[9] **Žalovaný 1)** se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zdržel věcného hodnocení věci a poukázal na to, že nevykonává státní správu katastru nemovitostí a na konkrétní vkladová řízení nemá žádný vliv. Případný opětovný vklad věcného břemene by byl možný pouze na základě rozsudku o určovací žalobě a příslušným katastrálním úřadem, nikoli žalovaným 1) a 2). Žalovaný 1) se tedy ve věci žádného nezákonné zásahu nedopustil.

[10] Obdobně **žalovaný 2)** dle svého vyjádření není správcem katastru nemovitostí a není oprávněn provést do něj zápis. Popsal vývoj právní úpravy a vyrozumění nepovažoval za rozhodnutí, nýbrž pouhé sdělení, kterým nedochází k zásahu do práv účastníka řízení ani k zápisu do katastru nemovitostí. Žalovaný 3) před vydáním vyrozumění neoznámil účastníkům ukončení přerušení řízení, to však nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí o povolení vkladu. Žalovaný 2) se proto ztotožnil se závěrem městského soudu.

[11] **Žalovaný 3)** označil kasační stížnost za nedůvodnou, ztotožnil se s městským soudem a odkázal na odůvodnění napadeného usnesení a své vyjádření k podané žalobě. K návrhu na zrušení § 18 odst. 4 katastrálního zákona odkázal na judikaturu Ústavního soudu a k návrhu na zrušení § 106 odst. 2 s. ř. s. na odbornou literaturu. Postup stěžovatelek označil za snahu obejít výluky ze soudního přezkumu prostřednictvím žaloby formálně zamířené proti vyrozumění a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

[12] **Osoba zúčastněná na řízení I)** souhlasila s napadeným usnesením, postup žalovaného 3) označila za správný a poukázala na informativní charakter vyrozumění. Je-li stěžovatelka a) přesvědčena o trvání věcného břemene, může podat žalobu na určení jeho existence. Za daných okolností je však zřejmý jeho zánik uplynutím doby, na kterou bylo zřízeno.

[13] K vyjádření žalovaných a osoby zúčastněné na řízení I) uplatnily stěžovatelky **repliku**. Žalovaného 1) považují za spoluodpovědného za vzniklý stav a jeho vyjádření za irelevantní. Tvrzení žalovaného 2) stěžovatelka a) vyvrátila již v podání ze dne 12. 12. 2021, které však městský soud zcela ignoroval, a v kasační stížnosti. Obdobně tomu bylo u vyjádření žalovaného 3). Následně se stěžovatelky vyjádřily k jednotlivým judikátům Ústavního soudu poukazovaným žalovaným 3) a odkázaly na svá předchozí podání. K vyjádření osoby zúčastněné na řízení jako důvod trvání věcného břemene dodaly nevyužití tzv. opce.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobami oprávněnými, a je tedy projednatelná. Poté přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud se v nyní projednávané věci zabýval tvrzenou nezákonností usnesení o odmítnutí návrhu v rámci kasačních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2022, č. j. 5 Afs 398/2019-19, či ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Afs 8/2018-37). V takové situaci Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší se vyslovovat k námitkám týkajícím se věci samé, již je v tomto případě zákonnost vkladového řízení a vyrozumění ve věci návrhu osoby zúčastněné na řízení I) na výmaz věcného břemene užívání svědčícího ve prospěch stěžovatelky a). Již z podstaty věci se tedy argumentace stěžovatelek ohledně zásahu do vlastnického práva stěžovatelky a) míjí s předmětem řízení.

[17] Nejvyšší správní soud nepovažuje napadené usnesení za nepřezkoumatelné. Městský soud se správně zabýval podmínkami pro věcné posouzení návrhu, jak jej vymezila stěžovatelka a), a dostatečně odůvodnil, proč je má za nesplněné. Za takové situace se nemohl zabývat konkrétními podvody označenými stěžovatelkou a), které se nadto týkaly jiných řízení. Řešené vyrozumění bylo vydáno v řízení o výmazu věcného břemene užívání, nikoli v řízeních týkajících se vyjasňování případných vlastnických práv stěžovatelek. Obdobně tvrzení stěžovatelky z repliky ze dne 12. 12. 2021 o neobdržení žádné výzvy v rámci řízení vedeného pod č. j. Z-42182/2019-101 je pro nyní projednávanou věc nepodstatné. Nevypořádání pro věc zjevně irelevantní námitky přitom nemůže založit nepřezkoumatelnost napadeného usnesení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2020, č. j. 1 Afs 68/2020-31).

[18] Stěžovatelky dále namítají procesní pochybení městského soudu. Upozorňují, že nebyly vyzvány, aby se vyjádřily k osobám soudců. K tomu je třeba uvést, že judikatura Nejvyššího správního soudu připouští i v řízení ve věcech správního soudnictví postupem podle § 64 s. ř. s. přiměřené použití § 15a odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, podle něž má soud má povinnost zpravit účastníky řízení o možnosti vyjádřit se k osobám soudců. To však neznamená nutně povinnost jednotlivé soudce v poučení jmenovitě uvést, to je již věcí veřejně dostupného rozvrhu práce příslušného soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2016, č. j. 3 As 216/2015-16). Navíc, nedostatek poučení sám o sobě nepředstavuje vadu, která by mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatelka a) byla městským soudem poučena o přidělení věci senátu 5 A a možnosti namítat podjatost soudce, soudních osob, tlumočníka a znalce v přípisu ze dne 29. 4. 2021, č. j. 5 A 91/2020-23, doručeného jí dne 3. 5. 2021. Stěžovatelka b) byla o možnosti namítat

pokračování

podjatost informována v rámci výzvy ke sdělení, zda bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení ze dne 4. 10. 2021, č. j. 5 A 91/2020-27, doručené jí dne 11. 10. 2021. O složení senátu výslovně poučena nebyla, nicméně přiřazení věci senátu 5 A z přípisu vyplývalo. Stěžovatelky tedy dostaly prostor, aby se vyjádřily k osobám soudců. Porušení práva stěžovatelek na řádný proces proto Nejvyšší správní soud neshledal.

[19] Městský soud nepochybil ani nenařazením ústního jednání, neboť žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Jednání je totiž podle § 49 s. ř. s. nařizováno k projednání věci samé.

[20] Pochybení městského soudu nelze spatřovat ani v tom, že stěžovatelku a) nevyzval k dalšímu upřesnění žaloby. Již z žaloby bylo zjevné, proti jakým úkonům, které stěžovatelka a) připisovala žalovaným, směřuje. Na neprojednatelnosti žaloby (viz níže) nemohlo nic změnit ani její upřesnění, ani případná změna žalobního typu.

[21] Nejvyšší správní soud se proto následně zabýval správností závěrů městského soudu a zákonností napadeného usnesení. Stěžovatelky považují za nezákonné vyrozumění a jemu předcházející postup žalovaného 3), který po přerušení vkladového řízení doručil stěžovatelce a) vyrozumění, aniž by předtím vydal jakýkoli další dokument.

[22] Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.*

[23] Podle § 82 s. ř. s. *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*

[24] Vyrozumění o provedení vkladu je pouhým sdělením o této skutečnosti (§ 18 odst. 3 katastrálního zákona). Jak správně dovodil městský soud, nejedná se o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a vklad není proveden na jeho základě, nýbrž na základě rozhodnutí o povolení vkladu, které se v případě vyhovění návrhu nevyhotovuje v písemné podobě (§ 18 odst. 2 katastrálního zákona). Samotné vyrozumění o provedení vkladu nezasahuje do veřejných subjektivních práv stěžovatelek a nepodléhá přezkumu v režimu žaloby proti rozhodnutí ani žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, neboť správní soudy mají pravomoc rozhodovat pouze o rozhodnutích či zásazích zasahujících do veřejných subjektivních práv (§ 2 s. ř. s.). Stěžovatelky v řízení výslovně nebrojily proti samotnému rozhodnutí o povolení vkladu, nicméně i pokud by tak činily, nebyly by úspěšné, neboť rozhodnutí o povolení vkladu se týká věcného práva k nemovitosti, jde tedy o rozhodnutí v soukromoprávní věci—(srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2003, č. j. 6 As 1/2003 - 36, ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 As 21/2003 - 47, a ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 As 9/2003 - 38) a o žalobě proti němu má rozhodnout soud v občanském soudním řízení [srov. bod 8 usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 25. 10. 2019, č. j. Konf 15/2019-10]. Nemožnost napadnout rozhodnutí o povolení vkladu žalobou podle § 65 odst. 1 s. ř. s. nebo podle části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, nelze obcházet ani zásahovou

žalobou. Tento úkon je bezesporu správním rozhodnutím, které je však z přezkumu správními soudy vyloučeno [§ 68 písm. b) s. ř. s.]. Jak uvedl Ústavní soud v usnesení ze dne 25. srpna 2020 sp. zn. IV. ÚS 1478/20, „soudní výluky stanovené zákonodárcem by postrádaly smysl, bylo-li by přípustné proti rozhodnutím, u kterých je soudní přezkum výslovně zákonem vyloučen, brojit tzv. zásahovou žalobou.“ Shodný závěr platí rovněž ve vztahu k provedení vkladu coby faktickém úkonu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2020, č. j. 6 As 238/2020-53).

[25] Podle § 986 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, se může ten, kdo tvrdí dotčení svého práva zápisem provedeným do veřejného seznamu bez právního důvodu ve prospěch jiného, domáhat výmazu takového zápisu a žádat, aby to bylo ve veřejném seznamu poznamenáno. Citované ustanovení popisuje situaci stěžovatelek, které se domáhají, aby městský soud žalovaným uložil povinnost provést zápis v katastru nemovitostí v podobě věcného břemene užívání ve prospěch stěžovatelky a). Ve své podstatě se tedy domáhají ochrany před důsledky zápisu do veřejného seznamu, přičemž argumentují provedení vkladu (výmazu) žalovaným 3) na základě neplatného prohlášení o zániku věcného břemene (tedy bez právního důvodu). K domožení se svého práva nicméně volí nesprávnou cestu. Jak Nejvyšší správní soud uvedl již v rozsudku ze dne 14. 4. 2016, č. j. 9 As 242/2015-55, proti provedenému vkladu se lze bránit „jedině určovací žalobou podanou u civilního soudu (výslovná úprava je nyní obsažena v § 986 občanského zákoníku).“

[26] Stěžovatelky dále za nezákonný zásah považují i postup žalovaného 3), který vyrozumění vydal v přerušném řízení.

[27] Zásahová žaloba chrání proti jakýmkoli aktům či úkonům veřejné správy, které nejsou rozhodnutími, pokud směřují proti jednotlivci a jsou způsobilé zasáhnout sféru jeho práv a povinností a nejsou pouhými procesními úkony technicky zajišťujícími průběh řízení (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98, č. 2206/2011 Sb. NSS). Přezkoumání zákonnosti vedení správního řízení v rámci řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem by bylo přezkumem předčasným a odporujícím systematické soudnímu řádu správního. V režimu zásahové žaloby proto nelze podrobovat testu zákonnosti jednotlivé procesní úkony správního orgánu, která zpravidla směřují k vydání rozhodnutí a samy o sobě nepředstavují zásah do práv účastníka řízení. Účelem této žaloby totiž není přezkum procesního postupu správního orgánu ve správním řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2006, č. j. 8 Aps 2/2006-95, či ze dne 18. 12. 2019, č. j. 1 Afs 458/2018-42, č. 3965/2020 Sb. NSS). Nadto soudní řád správní mezi výluky ze soudního přezkumu řadí i ta rozhodnutí, kterými se toliko upravuje vedení řízení [§ 70 písm. c) s. ř. s.]. Tím zákonodárce vyjádřil záměr jednak nerozměňovat soudní ochranu, jednak umožnit efektivní průběh řízení bez přestávek vynucených vedením množství dílčích sporů mezi účastníkem řízení a správním orgánem. Soudní ochranu proto koncentruje zásadně do finálního výstupu, tedy zpravidla rozhodnutí o věci samé, a o něm pak umožňuje „vést bitvu“. Judikatura sice v minulosti dovodila výjimečné případy, ve kterých by i čistě procesní úkon mohl být zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s., o takovou situaci se však v nyní projednávaném případě nejedná. Přerušování řízení ani pokračování v něm, nemohlo nikterak zmařit právo stěžovatelek na spravedlivý proces, jakož ani dílčí práva s ním související. Z tohoto důvodu postup žalovaného 3) nesplňuje podmínku intenzity výjimečných okolností, aby se zcela

pokračování

mimořádně mohlo jednat o nezákonný zásah. Přerušení řízení ani následné pokračování v něm samo o sobě nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje žádné právo stěžovatelek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2023, č. j. 2 Ads 111/2023-43). Na tomto závěru nic nemění ani výluka výsledného rozhodnutí o povolení vkladu ze soudního přezkumu v rámci správního soudnictví. Ochrana samotného práva, které může být dotčeno zápisem v katastru nemovitostí, je zajištěna cestou žaloby u soudů v občanském soudním řízení. Městský soud proto žalobu správně odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) a § 82 s. ř. s. Vzhledem k závěru o nutnosti odmítnutí žaloby se Nejvyšší správní soud nezabýval návrhy stěžovatelek na provedení dokazování.

[28] Stěžovatelky dále navrhly zrušení § 18 odst. 4 katastrálního zákona a § 106 odst. 2 s. ř. s. pro jejich rozpor s ústavním pořádkem. Podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky dojde-li soud k závěru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem, předloží věc Ústavnímu soudu. Jak uvedl městský soud, Ústavní soud již v minulosti shledal nepřipustnost obrany proti rozhodnutí o povolení vkladu (§ 18 odst. 4 katastrálního zákona) ústavně konformní (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2021 sp. zn. I. ÚS 209/21 a v něm citovaná judikatura). Obdobně Ústavní soud považoval za souladnou s legitimním cílem zajištění právní jistoty zákonnou úpravu lhůty pro podání kasační stížnosti a neshledal důvod pro zrušení § 106 s. ř. s. (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 9. 2018 sp. zn. IV. ÚS 992/18). Nejvyšší správní soud tedy pro předložení návrhu na zrušení předmětného ustanovení nespátňuje důvod.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, pročez ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[30] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně a osoba zúčastněná na řízení II) neměly ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaní sice měli ve věci plný úspěch, nevznikly jim však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti, a proto se jim náhrada nákladů řízení nepřiznává. Osobě zúčastněné na řízení I) nebyla uložena žádná povinnost, při níž by jí vznikly náklady, a netvrdila ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí bylo na místě přiznat náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. května 2024

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu

